

[Fogh Rasmussen]

bejdspladser ved at tage flere penge ind. Derfor kan regeringens økonomiske politik ikke føre til en forbedring af beskæftigelsen, derfor er vi uenige i den strategi, regeringen har valgt, og derfor stemmer vi nej til det dagsordensforslag, som hr. Frank Jensen har fremsat.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg sad og noterede en del ned, da statsministeren gav sit svar. Og når man ordret noterer ned, hvad statsministeren siger, er der jo baggrund for mange interessante sproganalytiske betragtninger.

Bl.a. sagde statsministeren: »Utilfredsheden indsnævres sig mere og mere«.

Hvad betyder egentlig det, at utilfredsheden indsnævres sig mere og mere? Og hvad tænker statsministeren egentlig på? Indsnævres sig! Hvis vi ser på regeringen, så er det vel ikke utilfredsheden, der indsnævres sig, så er det vel ret beset regeringens flertal, der indsnævres sig mere og mere. (*Munterhed*). Er det ikke det? Hvis vi skal blive i den samme terminologi, må man faktisk sige, at utilfredsheden har udvidet sig mere og mere i regeringen – hvis vi nu skal være helt ærlige!

Det kom lidt bag på mig, at statsministeren slet ikke omtalte det, der har været samtaleemnet i Folketinget hele dagen. Udenfor på gangene går alle jo og snakker om, hvorvidt denne regering overhovedet har sit flertal mere. Og jeg kan forstå, at den socialdemokratiske folketingsgruppe er vred. Den vil ikke længere finde sig i Kristeligt Folkeparti; nu må det være nok. Det kan jeg godt forstå. Når man tænker på, hvordan De Kristelige har hundset rundt med især Socialdemokratiet, men også de andre regeringspartier, har jeg fuld forståelse for, at der nu kommer et ønske om, at nu må det være nok. Men jeg synes nu nok, at der må være baggrund for nogle mere interessante betragtninger, end at utilfredsheden indsnævres sig mere og mere.

Jeg kunne godt have ønsket mig, at statsministeren gav nogle bud på, hvad han vil gøre i denne situation. Når nu de socialdemokratiske folketingsmedlemmer vil smide De Kristelige ud, tror jeg da, der kunne og burde være grundlag for en større debat om det her i Folketinget. Men den får vi ikke i dag; den får vi måske på et senere tidspunkt.

Statsministeren havde nogle interessante betragtninger om regeringens økonomiske politik og ikke mindst skattepolitikken. Jeg må indrømme, at mine ører var ved at falde af. Og jeg havde ikke som strudsen stukket dem ned i jorden, så jeg havde fået jord i ørerne; det havde jeg ikke. Mine ører var ved at falde af, da statsministeren erklærede sig enig med hr. Fogh Rasmussen – fuldstændig enig, sagde han endda – enig i hr. Fogh Rasmussens tidligere betragtninger om, at der vil være en dynamisk erhvervseffekt i skattelettelser, og så kommer det: også fuldstændig enig i, at 6 pct.-skatten skal væk, at den er en pestilens.

Hvis vi nu går tre år tilbage i tiden – de fleste kan nok huske det – var der nogle interessante forhandlinger her i Folketinget, ikke sandt, hvor den daværende KVR-regering – jeg kan godt forstå, at der bliver smilet visse steder på regeringssæderne – indledte forhandlinger med Socialdemokratiet om at fjerne 6 pct.-skatten. Man kan ikke påstå, at der dengang var stor positiv interesse for det spørgsmål hos Socialdemokratiet. Man kan vel næsten påstå, at det udløste et folketingsvalg i december 1990, og at det gav Socialdemokratiet en kæmpemæssig valgsejr. Det vil sige, at alle de socialdemokratiske folketingsmedlemmer, der sidder her, alle de nye, der kom ind i 1990, sidder her på en politik, der er stik imod det, statsministeren roste for lidt siden. Jeg undres såre over de skattepolitiske betragtninger fra statsministeren.

Statsministeren sagde i et svar til mig på spørgsmålet om, hvad han ville sige til, at vi alle sammen brugte vores penge til at købe nye biler for, at der er kæmpemæssige økonomiske fordele ved, at alle danskerne udskifter deres biler. Jeg må indrømme, at jeg har hørt det før. Jeg har hørt det fra Forenede Danske Motorejere og fra Centrum-Demokraterne, og jeg er helt sikker på, at statsministeren efter dette her vil blive æresmedlem i FDM. Det er der store muligheder for, og hvis de økonomiske fordele ved, at vi alle sammen skifter vores biler ud, er så kæmpemæssige, må det jo være en meget væsentlig del af regeringens økonomiske politik; det kan ikke være anderledes. Men jeg vil alligevel tillade mig at komme med én bemærkning, som faktisk er essensen i det, jeg sagde: